

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce B. V., proti žalovanému **Exekutorský úřad Nymburk**, se sídlem 28. října 1474, 288 02 Nymburk, o žalobě proti výzvě k dobrovolnému splnění povinnosti ze dne 11. 1. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-12, exekučnímu příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-18, exekučnímu příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-19, exekučnímu příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-20, a výzvě k dobrovolnému splnění povinnosti ze dne 22. 4. 2011, čj. 070 Ex 4893/10-5,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze proti Exekutorskému úřadu Nymburk domáhá zrušení výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti ze dne 11. 1. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-12, exekučního příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-18, exekučního příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-19, exekučního příkazu ze dne 18. 3. 2011, čj. 070 Ex 4159/10-20, a výzvy k dobrovolnému splnění povinnosti ze dne 22. 4. 2011, čj. 070 Ex 4893/10-5.

Žalobce tedy brojí proti výzvám k dobrovolnému splnění povinnosti a proti exekučním příkazům žalovaného, tj. proti úkonům, které žalovaný učinil v rámci své exekuční činnosti.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobou napadené úkony žalovaného nepodléhají přezkoumání soudem ve správním soudnictví, neboť se nejedná o rozhodnutí správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy.

Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen (s. ř. s.) ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo

jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Pravomoc správních soudů v řízení o žalobách proti rozhodnutím je tedy určena jednak okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkouvání podléhají, tj. orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“). Nadto je soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vázáno jen na ta, která byla vydána v oblasti veřejné správy.

Rozhodnutí soudního exekutora, potažmo exekutorského úřadu by tedy mohla být rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za předpokladu, že by bylo rozhodováno o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Podle § 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů, soudní exekutor je fyzická osoba splňující předpoklady podle tohoto zákona, kterou stát pověřil exekutorským úřadem. V rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů (tzv. „exekuční činnost“) a další činnost podle tohoto zákona.

Soudní exekutor je fyzickou osobou, na kterou stát delegoval část svých mocenských práv, která jinak přísluší soudům. Zákonné postavení soudního exekutora má tedy smíšenou povahu, jednak vykonavatele nucených výkonů soudních a jiných rozhodnutí a zároveň osoby oprávněné k další činnosti v rozsahu zákona. Stát na soudní exekutory přenesl část svých mocenských pravomocí a zákonem stanovil, jakým způsobem je bude soudní exekutor vykonávat, a také stanovil, jakým způsobem a prostřednictvím kterých subjektů bude stát kontrolovat, zda jsou pravomoci soudnímu exekutorovi dané vykonávány v souladu se zákonem. Soudní exekutor je tedy soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice. Podle ustanovení § 28 exekučního řádu se úkony exekutora považují za úkony soudu. Lze shrnout, že soudní exekutor je orgánem soudního typu *sui generis* a vykonává-li exekuční činnost, jde o zvláštní druh občanskoprávní agendy a nikoli o činnost vykonávanou v oblasti veřejné správy.

Veřejná správa ve smyslu materiálním (činnost) představuje pouze určitou výše výkonu veřejné moci, která není zákonodárstvím, soudnictvím a vládou. Není pochyb o tom, že kupříkladu orgány činné v trestním řízení vykonávají veřejnou moc svěřenou jim zákonem, nicméně tato jejich činnost není výkonem veřejné správy. Stejně tak soudy jsou nepochybně orgány veřejné moci, avšak výkon soudnictví rovněž nespadá do oblasti veřejné správy. Jak již bylo konstatováno, soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu svou pravomoc vykonává výlučně v oblasti exekučního řízení, tedy agendy soudní. Z výše uvedené

negativní definice veřejné správy vyplývá, že toto řízení do oblasti veřejné správy zahrnout nelze. Proto ani exekutorský úřad není možné považovat za správní orgán ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., to jest za orgán, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob *v oblasti veřejné správy*.

Skutečnost, že žalobou napadené úkony exekutorského úřadu nejsou rozhodnutími správního orgánu, jež by bylo vydáno v oblasti veřejné správy ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 s. ř. s., představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu rozhodnout o této žalobě ve správním soudnictví. Krajský soud v Praze proto žalobu odmítl [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2012

Za správnost vyhotovení:
Nicola Švecová

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu